

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Козачука Юрія Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) підпункту 2 пункту 26 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини восьмої статті 13 Закону України „Про охорону дитинства“

Київ
22 січня 2026 року
№ 18-3(II)/2026

Справа № 3-244/2025(488/25)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у такому складі:

Городовенко Віктор Валентинович – головуючий, доповідач,
Первомайський Олег Олексійович,
Різник Сергій Васильович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Козачука Юрія Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) підпункту 2 пункту 26 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 6, ст. 40), частини восьмої статті 13 Закону України „Про охорону дитинства“ від 26 квітня 2001 року № 2402–III (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 30, ст. 142) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Козачук Ю.С. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають частині другій статті 3, частині першій статті 8, статтям 47, 48, частині третій статті 51 Конституції України (є неконституційними), підпункт 2 пункту 26 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (далі – Закон № 76), частину восьму статті 13 Закону України „Про охорону дитинства“ від 26 квітня 2001 року № 2402–III зі змінами (далі – Закон № 2402).

Згідно з підпунктом 2 пункту 26 розділу I Закону № 76 статтю 13 Закону № 2402 доповнено частиною восьмою такого змісту: „Установити, що пільги, передбачені пунктами 1, 2, 3 та 4 частини третьої та пунктом 1 частини шостої цієї статті, надаються за умови, якщо розмір середньомісячного сукупного доходу сім’ї в розрахунку на одну особу за попередні шість місяців не перевищує величини доходу, який дає право на податкову соціальну пільгу у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України“.

Частиною восьмою статті 13 Закону № 2402 встановлено, що „пільги, передбачені пунктами 1, 2, 3 та 4 частини третьої та пунктом 1 частини шостої цієї статті, надаються за умови, якщо розмір середньомісячного сукупного доходу сім’ї в розрахунку на одну особу за попередні шість місяців не перевищує величини доходу, який дає право на податкову соціальну пільгу у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України“.

1.1. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Козачук Ю.С. у травні 2021 року звернувся до Окружного адміністративного суду міста Києва з адміністративним позовом до Кабінету Міністрів України, в якому просив: «визнати незаконним та нечинним пункт 2 Порядку надання пільг окремим категоріям громадян з урахуванням середньомісячного сукупного доходу сім’ї <...> в частині поширення дії цього Порядку на осіб, які мають право на пільги за соціальною ознакою згідно із

Законом України „Про охорону дитинства“»; звернутися до Верховного Суду для вирішення питання про внесення до Конституційного Суду України подання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) підпункту 2 пункту 26 розділу I Закону № 76, частини восьмої статті 13 Закону № 2402.

Київський окружний адміністративний суд рішенням від 19 травня 2025 року, залишеним без змін постановою Шостого апеляційного адміністративного суду від 24 вересня 2025 року, відмовив у задоволенні позову.

Козачук Ю.С., не погодившись з указаними судовими рішеннями, звернувся до Верховного Суду з касаційною скаргою.

Суддя-доповідач Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 3 листопада 2025 року повернув Козачуку Ю.С. касаційну скаргу на підставі пункту 4 частини п'ятої статті 332 Кодексу адміністративного судочинства України.

1.2. Козачук Ю.С. твердить, що „застосовані судом касаційної інстанції <...> положення підпункту 2 пункту 26 розділу I Закону № 76, а також положення частини 8 статті 13 Закону № 2402 <...> є неконституційними, оскільки вони порушують право на достатній життєвий рівень та право соціальний захист багатодітних сімей та дітей з багатодітних сімей, які держава зобов'язана забезпечувати відповідно до приписів частини 2 статті 3, статті 47, статті 48 та частини третьої статті 51 Конституції України“, а також „у зв'язку з тим, що їх застосування в остаточному судовому рішенні у справі <...> призвело до порушення принципу верховенства права, передбаченого статтею 8 Конституції України, в аспекті недодержання державою раніше узятих зобов'язань щодо надання пільг багатодітним сім'ям та дітям з багатодітних сімей, що створило для них ситуацію правової невизначеності та призвело до порушення їх правомірних (легітимних) очікувань на закріплений тривалий час у законодавстві рівень соціального забезпечення цієї вразливої категорії громадян“.

На думку суб'єкта права на конституційну скаргу, „оскільки соціальний захист багатодітних сімей та дітей з багатодітних сімей, на яких поширюється чинність Закону № 2402 спрямований на створення належних матеріальних умов для виховання дітей у таких сім'ях, обмеження або скасування пільг цим категоріям громадян України без рівноцінної їх заміни чи компенсації, веде до фактичного зниження життєвого рівня багатодітних сімей та дітей з багатодітних сімей, що є порушенням гарантованого у статті 48 Конституції України права кожного на достатній життєвий рівень“.

Автор клопотання вважає, що „внаслідок доповнення статті 13 Закону № 2402 частиною 8 <...> був звужений зміст наявних соціальних гарантій для багатодітних сімей у формі пільг, передбачених пунктами 1, 2, 3 та 4 частини третьої та пунктом 1 частини шостої статті 13 Закону № 2402, у зв'язку з чим значна кількість багатодітних сімей та дітей з багатодітних сімей були позбавлені гарантованої пільги на оплату житлово-комунальних послуг та гарантії безоплатного одержання ліків за рецептами лікарів. Внаслідок цього, без будь-якого попереднього суспільного обговорення та надання рівноцінних варіантів заміни, були порушені правомірні (легітимні) очікування цієї категорії громадян, пов'язані зі збереженням досягнутого рівня їх соціального захисту, а відтак була порушена юридична визначеність їх правового становища, яка є складовою частиною принципу верховенства права“.

Обґрунтовуючи свої твердження щодо неконституційності підпункту 2 пункту 26 розділу I Закону № 76, частини восьмої статті 13 Закону № 2402, Козачук Ю.С. цитує приписи Конституції України та законів України, посилається на рішення Конституційного Суду України, а також на судові рішення у своїй справі.

2. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до статті 151¹ Конституції України Конституційний Суд України розв’язує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України; конституційна скарга може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною, зокрема, якщо вичерпано всі національні засоби юридичного захисту (за наявності ухваленого в порядку апеляційного перегляду судового рішення, яке набрало законної сили, а в разі встановленої законом можливості касаційного оскарження – судового рішення, винесеного в порядку касаційного перегляду) (пункт 1 частини першої статті 77).

Із матеріалів конституційної скарги вбачається, що Козачук Ю.С., не погодившись із рішенням Київського окружного адміністративного суду від 19 травня 2025 року та постановою Шостого апеляційного адміністративного суду від 24 вересня 2025 року, подав до Верховного Суду касаційну скаргу, яку суддя-доповідач Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 3 листопада 2025 року повернув, оскільки в ній „не наведено чіткого переліку норм, які судами застосовані неправильно“ та „не викладені <...> підстави для оскарження судового рішення в касаційному порядку“, а також роз’яснив, що „повернення касаційної скарги не позбавляє права повторного звернення до суду касаційної інстанції в порядку, встановленому законом“.

Козачук Ю.С. не усунув недоліків касаційної скарги і не звернувся повторно до Верховного Суду з касаційною скаргою, отже, у його справі немає судового рішення, ухваленного в порядку касаційного перегляду. Наведене дає підстави для висновку, що суб’єкт права на конституційну скаргу не вичерпав усіх національних засобів юридичного захисту.

Отже, конституційна скарга Козачука Ю.С. не відповідає вимогам пункту 1 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі

згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Козачука Юрія Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) підпункту 2 пункту 26 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини восьмої статті 13 Закону України „Про охорону дитинства“ від 26 квітня 2001 року № 2402–III зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**